

liniată și de micul practicabil așezat de către regizor – cu un scop foarte onorabil și justificat de interpretarea scrierii – în centrul scenei. Aici fiecare dintre locuitorii azilului își rostea drama, iar actorii își etalau talentul.

Revăzând, la un an de la premieră, **Azilul...**, am constatat cu bucurie că actorii nu mai au intenția să dovedească nimic. Euforia “școlărească” a trecut. Acum sunt “așezați” în roluri, comunică unii cu alții și toți cu publicul. Spectacolul are o armonie intrinsecă dată tocmai de ceea ce a lipsit la început: relațiile. Au dispărut pasiunile, dar s-a format o înțelegere din priviri, tacită, ca într-o căsnicie aflată la nunta de aur.

Unii dintre ei fac ceea ce s-au obișnuit: joacă – impecabil, e drept – aceeași mască pe care și-au construit-o de la începutul carierei. Sunt însă și pre-

zențe care – e nevoie de puțin patetism pentru a spune acest lucru – mângâie și înfioară: Radu Beligan e tineretea veșnică dar și întruchiparea cinismului, fie că declamă versurile Actorului decrepit, fie că țopăie fericit că a găsit o ieșire salvatoare din azil; Mircea Albulescu (Satin) este, ca și în viață, un sofisticat maestru al înfloriturilor și al lunecușurilor diplomate; Gheorghe Dinică (Luka), dincolo de binecunoscutu-i surâs malițios, are arta de a asculta, de a fi prezent când tace, de a face posibilă evoluția personajului chiar când acesta nu are replică. Sala Mare a fost, și de astă dată, plină. Dar de public obișnuit, care nu pretindea decât o seară agreabilă. Un public ce a venit, cu siguranță, tot pentru actori.

Încă un amănunt, de dragul coloritului în relatare. Tră-

gând cu urechea, am auzit câte ceva despre “nemulțumirile” spectatorului de teatru. Tânărul de alături, o figură simpatică de tocilar cu accent moldovenesc, a dat mai întâi o fugă, în pauză, pe la **Regele și cadavrul**, care se desfășura concomitent la Sala Amfiteatru, spectacol despre care dorea numai să știe “ce mai face” (am dedus că-l mai văzuse); din destăinuirile făcute însoțitorului, la întoarcere, am mai aflat că în săptămâna ce urma “se pusese” – ce lipsă de inspirație! – **Toujours l'amour** în același timp cu **Regina mamă** și că – am avut lângă mine mărturia de netăgăduit a vorbitorului – se mai practică intratul la teatru oferindu-se flori, cu înțeleș, doamnei de la ușă.

Mirona Hărăbor

Sf flash

Aflatul în treabă

Ca reacție la un articol apărut în “Adevărul literar și artistic” din 30 martie, Asociația Scriitorilor din București, Secția de Dramaturgie, emite un fel de răspuns în aceeași publicație. Răspunsul începe cu: “Secția de Dramaturgie a Asociației Scriitorilor din București a luat act...”. Neadevărat! Secția de Dramaturgie nu a luat act! Sunt membru al acestei secții și nu numai că nu am luat act de articolul din “Adevărul literar și artistic” al Cristinei Modreanu (după cum, sunt convins, nici alți membri ai secției nu au luat act), dar nici nu pot fi de acord cu unele afirmații cuprinse în răspunsul dat.

Mai întâi, Cristina Modreanu e pusă în suita “altora”, “încă mai puțin citiți decât domnia sa”, care i-au îndemnat pe dramaturgii români, timp de patru decenii, să vorbească “despre oameni așa cum sunt ei”. Și cum i se ripostează? Cu un articol semnat “Asociația Scriitorilor București, Secția de Dramaturgie”, după modelul decretelor semnate “Partidul Comunist Român, Comitetul Central”! Apoi, la observația (care, firește, poate fi discutată) că - spre deosebire de piesele românești - o piesă americană jucată la Teatrul Național (**Dragoste în hala de pește**) are meritul de a vorbi “despre oameni așa cum sunt ei”, Asociația Scriitorilor (!) răspunde cu o glumiță de gust îndoielnic: “De altfel, dacă de tacâmuri de pui, pește congelat, cotlete și alte alimente se ocupă alte dramaturgii, aceea românească își mai găsește timp și referiri la «oamenii așa cum sunt ei»”. (E ca și cum ai spune că dramaturgia românească se ocupă de spitale, batiste, sexe, cafele,

căini, bufete, și nu de oameni!) În consecința acestei glumițe cu tentă “patriotică” și substrat “protecționist”, se dau și exemple de, probabil, “oamenii așa cum sunt ei” din dramaturgia românească a ultimilor ani: “Petru cel Mare, Cristofor Columb, Orbul Borges, Vărul Shakespeare și chiar Isus și Evangheliștii Săi”, “Asociația Scriitorilor București” prefăcându-se a nu pricepe (sau chiar, vai, nepricepând) că e vorba de cu totul altceva și altcineva.

Mă tem că anonimul sau anonimii ascunși în spatele noului Comitet Central al Partidului Comunist Român n-au făcut decât să se afle pur și simplu în treabă, fără să li se fi cerut acest lucru.

Dumitru Solomon

P.S. În spiritul adevărului (literar și artistic), mă simt obligat să-i atrag atenția doamnei Cristina Modreanu că în “Adevărul” din 15 februarie 1999, apropo de spectacolul **Cum vă place** de la Brașov, a scris una: “Sprijinit de viziunea extrem de originală a scenografiei (sic!) Vioara Bara, autoarea costumelor, și de restul echipei cu care a lucrat (...), Alexandru Colpacci a realizat un spectacol cu o aparență barocă în care un rol important revine actorilor”, iar în “Adevărul literar și artistic” din 2 martie 1999 a scris alta: “...sub costumele create de Vioara Bara, costume încărcate nu de sens, ci de culori și aglomerări de materiale în combinații dintre cele mai lipsite de gust”. După care e zdravăn urecheat tot spectacolul. Care este... Adevărul?